

Zebrane w tej Tablicy informacje pochodzą od Marii Luberowej (Lat.10.)
i Kazimierza Latawca ze Stalowej Woli.

Bronisław Latawiec – s. Stanisława i Karoliny z Chciuków (2.2.7.4.1.) urodził się 23.12.1917 r. w Majdanie Zbydniowskim. Po ukończeniu szkoły podstawowej od 1927 r. uczęszczał do Państwowego Gimnazjum Humanistycznego w Nisku.

Po ukończeniu 5-ciu klas, w r.1933 wstąpił do Szkoły Podoficerskiej dla Małoletnich Nr 3 w Nisku. Trzyletnią Szkołę Podoficerską ukończył w 1936 r. w Modlinie, w Centrum Wyszkożenia Broni Pancерnej. Odbił służbę w 7. Batalionie Pancernym w Grodnie, a od grudnia 1937 r. w wydzielonym Dywizjonie Pancernym w Wilnie.

W roku 1938 został mianowany podoficerem zawodowym w stopniu kaprała. W czasie służby wojskowej uzupełnił przerwana naukę w gimnazjum.

W wojnie z Niemcami w 1939 r. walczył jako dowódca czołgu, jednocześnie pełniąc funkcję dowódcy półplutonu w 33 Wydzielonym Dywizjonie Pancernym „Wilno”, działającym w składzie Wileńskiej Brygady Kawalerii, w Armii „Prusy”.

Jego szlak bojowy wiódł przez Łask, Piotrków Trybunalski, Sulejów, Przysuchę, Radom, Zwoleń, Puławy, Kock, Kurów, Firlej, Lubartów, Lublin, Kraśnik, Janów Lubelski, Biłgoraj, Józefów, Tomaszów Lubelski, Narol – gdzie 21 września został wzięty do niewoli, z której udało mu się zbiec w Przeworsku i powrócić w rodzinne strony.

Dwukrotnie, jeszcze w 1939 roku, zostaje ujęty przy próbie przedostania się na Węgry, jednak udaje mu się w obu przypadkach uciec.

W grudniu 1939 roku wstępuje do Związku Walki Zbrojnej. Uczestniczył m.in. w akcjach poszukiwania ukrytej we Wrześniu broni, w działaniach wywiadowczych i dywersyjnych, pełnił funkcję kuriera w kontaktach z władzami w Warszawie.

W lutym 1942 roku został zatrzymany podczas łapanki w Tarnowie, następnie wywieziony do pracy niewolniczej do Drezna. Po 8. miesiącach ucieka do Generalnej Guberni, po czym ukrywa się we Lwowie, Tarnopolu, i Krakowie. Nadal działa w konspiracji.

W kwietniu 1943 roku, ponownie zatrzymany w łapance w Radomiu, znów zostaje wywieziony do pracy przymusowej w Rzeszy, tym razem, w pobliże granicy francuskiej. Tam pracuje w Illertissen w Szwabii, jako mechanik samochodowy. Tymczasem, w zamian za syna Niemcy aresztują ojca, Stanisława, który zostaje rozstrzelany w niewyjaśnionych w pełni okolicznościach. Bronisław, podczas inwazji aliantów we Francji, we wrześniu 1944 r, wraz z kolegą Holendrem ucieka do Francji i po wielu dramatycznych przejściach znalazł się na terenach wyzwolonych od Niemców. Początkowo przebywał w obozie dla uwolnionych robotników cywilnych, potem w Lyonie, w obozie dla b. jeńców wojennych.

Zgłasza się do Wojska Polskiego i zostaje od 1.kwietnia 1945 r. wcielony do Pułku Ułanów Karpackich 2. Dywizji Pancерnej w II Korpusie gen. Andersa we Włoszech. Walczył w dolinie rzeki Pad, uczestniczył w wyzwolaniu Bolonii.

W dniu 19 czerwca 1946 roku, po demobilizacji, poprzez Anglię powrócił do Polski.

W tym samym roku osiadł w Rębiszowie k. Jeleniej Góry, gdzie pracował w miejscowym kamieniołomie, jako kierowca, majster i kierownik wyrobiska, następnie, jako dyrektor kamieniołomu bazaltu Kowalskie k. Strzelina.

Od roku 1950 pełni funkcję dyrektora kamieniołomu we Frysztaku w woj. rzeszowskim.

Od 1951 roku w Stalowej Woli pracuje m.in. jako kierownik oddziału Państwowej Komunikacji Samochodowej, kierownik sekcji Zespołu Wojskowego w Mostostalu, w „Siarce” w Tarnobrzegu był kierownikiem montażu największej wtedy ernerdowskiej zwałowarki nakładu pod przyszłą Kopalnię Odkrywkową Siarki w Machowie.

Zmarł przedwcześnie w dniu 4 września 1976 r. w Stalowej Woli i tam na miejscowym cmentarzu został pochowany.

